

Summary

Oksana Komarnytska

Methods of Automatized Semantic Analysis of Natural-Language Information

In the article the features of automated semantic analysis of the text have been considered; problems of creation of automated linguistic-software tools, which are suitable for application in extraction systems of semantics from the text have been investigated. The author has systematized and carried out a comparative analysis of the results of scientific research in the field of developing models and methods of semantic analysis of natural-language information. Two basic approaches in the field of computer processing of natural-language texts have been determined: linguistic-analytical and statistical. The author has argued that the most promising and effective of them are, respectively, explicit methods of semantic analysis of text information (algorithms of ontological semantic analysis) and methods of latent semantic analysis. Possible ways of improvement of existing computer means for diagnosing the relevance of natural-language information have been outlined; it has been substantiated that the most popular methods of processing natural-language information for the purpose of extraction and representation of semantics should be systems based on the efficient combination of linguistic analysis technologies (graphical, morphological, syntactic, semantic), in particular using ontologies, and the method of latent semantic analysis. It has been proved that the integration of technologies of explicit semantic analysis, latent semantic analysis, methods of the theory of fuzzy logic, artificial intelligence, etc. is a promising way of solving the problem of automated semantic analysis of natural-language information.

Key words: *automated semantic analysis, natural-language information, linguistic analysis, latent semantic analysis, method, ontology.*

Дата надходження статті: «03» квітня 2018 р.

Дата прийняття до друку: «30» квітня 2018 р.

УДК 811.161.2:81'367

ВАЛЕНТИНА КРИЩУК,

кандидат філологічних наук, доцент

(м. Хмельницький)

Функції монологічного мовлення в епістолярному жанрі

У статті доведено, що епістолярний стиль мови, сфера його використання необмежена – у листі може йти мова про творчі плани, побут, інтимне життя, політику, релігію, науку, освіту чи виробництво. Основне ж призначення мови – це заочне спілкування у монологічному форматі, писемно оформленій матриці, а тематика залежить від сфери їх впливу, зацікавленості обох сторін (адресанта й адресата), сформованого світогляду, мовної культури. Епістолярій

не лише має приватний характер, а й історичний, суспільно-культурний інтерес, що доведено під час аналізу листів літераторів української еміграції Павла Богацького та Юрія Шевельова. Досліджено функції монологічного мовлення в епістолярному жанрі в різновекторних аспектах їх використання.

Ключові слова: епістолярій, стиль, монологічне мовлення, адресант, адресат, ситуативна детермінованість, функції.

Постановка проблеми в загальному вигляді... Література nonfiction останнім часом привертає увагу дослідників, які аналізують жанрово-стилістичні особливості щоденника, епістоли, спогадів. Заторкують й мовні засоби творення художнього світу, але переважно в поетикальному просторі, інші функціональний, лексико-граматичний принципи перебувають у своєрідному вакуумі. Відтак потребують поглибленого наукового аналізу, особливо на сьогодні очевидно є проблема студіювання функції монологічного мовлення, яка виражена в листах письменників.

Аналіз досліджень і публікацій... В українському літературознавстві нефікційна проза стала предметом студій, авторами яких є відомі науковці О. Галич, В. Галич, Р. Радишевський, Г. Мазоха, І. Григоренко, В. Мацько, І. Нікітова та ін. Науковці доводять, що спілкування індивіда підтримується мовними засобами. Кожна людина здатна виражати думки, почуття словами чи жестами, створюючи комунікативний простір, у якому об'єднуються, співіснують її внутрішній світ і світ зовнішній, об'єктивний і суб'єктивний. Л. Мацько зацентровує на функції монологічного мовлення епістолярного жанру. Цьому сприяв інтенсивний розвиток художнього стилю, кодифікація норм літературної мови. Саме вони, на думку мовознавця, заклали добре підґрунтя для розвитку епістолярного стилю, як й, утім, «ділове письменство», що продовжувало виробляти свої засоби в надрах інших стилів, зокрема в художньому стилі, публіцистиці, епістоляріях української еліти» [6, с.257–260], а отже, забезпечують функціональну його системність.

Формулювання цілей статті... Метою нашої статті є аналіз особливостей епістолярного жанру в аспекті функціонального сегменту монологічного мовлення.

Виклад основного матеріалу. Мова йтиме не про офіційне, а неофіційне (приватне) листування письменників української діаспори, які в силу політичних обставин опинилися на чужині. Зауважимо, що приватне листування між особами характеризується неофіційними стосунками і переважно має або літературний (професійний), або

побутовий характер. Скажімо, останній оприявлено в родинному листуванні Павла Богацького із сином Левком, який 1948 р. емігрував до Австралії. Так, 10 березня 1949 р. Валерія Богацька написала лист синові і доручила чоловікові віднести на пошту. Л. Богацький не стримався: «Дала мені Мама відправити її листа – я роздер конверта і дописую свої рядки. Цілую тебе й здоровлю з прибуттям до А. З працею будь обережний: організм твій ще не звик до того підсоння, та й ти у фізичну працю не втягнений. Пошлю свого листа за пару днів. Цілую ще раз. Батько» [1, с.97–98]. Адресант застерігає сина від непередбачених капризів долі на чужині, а також подав інформацію про те, що більш розлогішого листа він надішле пізніше.

Невідомо, чи син отримав більш докладного батькового листа, але мама йому часто адресувала кореспонденції. П. Богацький озвався до сина 5 жовтня 1949 р. з німецького міста Міттенвальд, в якому виходив таборовий бюлетень «Щоденні вісті», діяла гімназія, де українську літературу викладав письменник: «Лесичку! Час нашого побачення наближається. Вже нарешті нас сповістили, що отой злощасний номер на «Мастер ліст», нарешті прибув. Можливо, що йшов він звичайною поштою, тому так з ним затяглась справа. Готуйтеся до від'їзду і на комісію. Але нам нічого готуватись, бо наші документи вже давно в порядку і ми їх залишили в Авсбурзі» [1, с.152].

Епістолярний стиль мови, сфера його використання необмежена – у листі може йти мова про творчі плани, побут, інтимне життя, політику, релігію, науку, освіту чи виробництво. Основне ж призначення мови – це заочне спілкування у монологічному форматі, писемно оформленій матриці, а тематика залежить від сфери їх впливу, зацікавленості обох сторін (адресанта й адресата), сформованого світогляду, мовної культури. Епістолярій не лише має приватний характер, а й історичний, суспільно-культурний інтерес.

Так, П. Богацький, отримавши від сина два листи з Австралії, особливо дякував йому за них, адже «ми одержали два твої листи з газетою «Вільна думка». Цей листок «В. Д.» прийшов дуже вчасно, бо саме в цей час Еміграційний відділ збирав різні матеріали, як доказ, що українці, та й взагалі таборяне, бояться їхати до Австралії, бо там знущаються над родинами, розділяють, наче в советах – батьків від матерей і дітей, а то й дітей від матерей! А на цю «найболючішу» тему і знайшлась там стаття. Це було дуже до речі. Я зараз же забрав ці витинки з сіднейської газети та всі твої фотки, щоби ознайомити графиню Ігнат'єву, яка саме в тій справі на другий день їде до Гаутінгу. Вона була дуже втішена... Ото п-і Ігнат'єва, повернувшись з Гаутінгу, привезла нам покликання на комісію» [1, с.152–153].

Лист П. Богацького, крім повідомлення про свій побут, несе додаткову інформацію про долю емігрантів. Завдяки листуванню дізнаємось про благодійництво графині Олени Ігнат'євої (1888–1975), яка була дочкою княгині О. М. Трубецької, колишньою дружиною графа, генерал-лейтенанта СРСР Олексія Ігнат'єва (1877–1964). Жінка була відомим художником та іконописцем. Після революції покинула Росію і 1922 р. поселилася з другим чоловіком, масоном, письменником, автором спогадів «В дні затемнення» Петром Половцовим в Монте-Карло (Монако), де малювала портрети місцевої знаті. Її талант визнано у Франції, брала участь в Осінньому салоні (Париж; 1927, 1958, 1959) та Салоні незалежних художників (1958, 1959). Вона проводила персональні виставки в паризьких галереях Гектора Брамера (1930) та Бенезиті (1947). У післявоєнній Німеччині займалась благодійництвом, допомагала політичним біженцям з СРСР емігрувати в інші країни, на інші континенти планети, про що свідчить письменник П. Богацький («Вона була дуже втішена»).

Мовний світ епістолярію письменника увиразнює слова і словосполучення, що спонукають адресата до дії: щодо твоїх листів, то ти міркуй (с. 153), ти гарненько розвідай і не квапся (с. 169), пиши, хлопчику, як ти влаштувався (с. 170), порадься добре зі своїми хлопцями (с. 176), подай нам твою нову адресу (с. 181), Лесичку, синочку, напиши мені те, що можеш (с. 34), пиши про свою матуру (с. 47), а також розкривають драматичні епізоди власного буття під час бомбардування Берліна в квітні 1945 р.: «Я вирвався після пожегів (в Берліні) лише в тім, що було на мені, але тепер вже маю дещо. Пальто мое було на мені й спаслось!.. « (с. 31), «Я спасаюсь в тім пальті, що мама купила в того розбишаки, що жив в нас в домі... Але мушу ним і накриватись» (с. 41). Назви адресата зчаста повторюються, ускладнюються афіксами позитивної оцінки: дорогі мої мамо, Лесичку; любий і дорогий Лесичку; любий Лесичку; дорогий хлопчику.

У приватному листуванні П. Богацького порушуються суспільно-культурні інтереси, пов'язані з редагуванням журналу «Українська хата». У листі до Н. Трикулевської-Дубровської застосовує формулу звертання «Високоповажна пані! Щоби не одкладати справи на далеку скриньку, пишу Вам на Ваше «як хочете». Звичайно, хочу, і дуже прохаю Вас, коли буде готове оповідання – то висилайте. Я прошу його написати і вислати мені до 5 липня, бо я маю на думці зібрати матеріал і на якийсь час виїхати із Києва» [1, с.199]. У середині жанрової модифікації листа (21.07.1909) П. Богацького до Ганни Барвінок автором вмонтовано некрологічну замітку про П. Куліша: «27-го помер великий Страдник за долю України... Помер, несила йому було нести

на своїх старечих плечах весь тягар народної недбалості й сліпоти. І щасливий він, коли не чує і не бачить, що той самий нарід, котрий зумів здивувати цілий світ 17-го октября 1905 року, лежить і до сеї пори в тяжких кайданах темноти й безчестя. Щасливий, коли не тривожить його кісток все те безладдя, котре діється у нас... Від імені «Української хати» прохаю прийняти од нас мізерне слово безмірної шани і дяки незабутньому батькові нашому П. О. Кулішеві. Вічна пам'ять і шана дорогій могилі» [1, с.198–199]. У даному разі означена інформація здійснює ритуально-культову функцію, в якій автором висловлено після десятирічної смерті П. Куліша некролог-«промову», що сприймається як позатекстовий ритуальний обряд.

Кореспонденція увиразнює психологічний, екзистенційний конгломерат, згусток болю, внутрішній дискомфорт, спостерігаючи за байдужістю суспільства до власного поневолення царським режимом, а найпаче – його холодним ставленням до української справи: «Гірко нам живеться. Громадянство дуже холодне стає до українських справ взагалі і до нашого журналу зокрема. Страшно стає» [1, с.198]. Тут прочитується експресивна (емоційно-виразна) функція, адже наратор використав письмово монологічний акт комунікативного мовлення, щоб передати свій настрій, екзистенційні порухи, стан душі задля пониження емоційної напруги, тобто автор висловився і полегшив свою душу.

Центральна частина епістоли складається за транспозитивною стратегією, що адресується й передбачає неодмінну транспозицію, трансформацію однієї форми в іншу, а саме: усної народнорозмовної комунікації в писемну (текстову). Лист уточнює дату смерті, відмінну від тієї, що на неї вказує Інтернет-видання: 2 (14) лютого 1897 р. [7]. Якщо йти за листом П. Богацького, адресованого Ганні Барвінок, дружині П. Куліша, то виходить, що письменник помер 15 (27) лютого 1897 року. Листи спроектовані на адресата, трансформовані на зворотній зв'язок, очікування відповіді – писемної комунікативно-прагматичної організованої мови з логічним завершенням.

Як й офіційні листи, приватна епістола також має свої форми транспонування (повернення у формі відповіді адресантові) – лист-запитання, лист-пропозиція, лист-побажання. Автор очікує реакції адресата на той чи інший лист, прагне дізнатися про подальші наміри, перспективи щодо порушених проблем чи побажань рекомендаційного характеру, позаяк епістолярний стиль має одну форму вираження – писемну. Такі листи, що вимагають відповіді, відносимо до інформаційних.

За визначенням Г. Мазохи, в науковій літературі виділяють п'ять функцій епістолярного тексту: комунікативну, інформативну, прагматичну, експресивну, фатичну [5, с.56]. Термін фатична комунікація введений Б. Малиновським, який резюмує, що після привітання йде потік мовлення, безглузких висловлень, перелік нічим не пов'язаних подій, коментарів очевидного [8, с.297–332], але, на думку вченого, означені комунікативні акти (phatic communion) створюють позитивний простір у соціумі, оскільки спроможні встановити належний психологічний контакт між членами одного суспільства [8, с.315]. Прикладом такого акту є родинні листи (двосторонній контакт) Л. Богацького до батьків і навпаки, батьків до сина, в яких надibuємо численні сумніви П. Богацького щодо майбутнього життя в Австралії, про незнання мови англійської, про віковий ценз, про побут і негаразди табірної життя в Міттенвальді, про знайомих, а син батькам розповідає про екзотичні місця, пошук праці і нормального житла, про нові знайомства з друзями, колегами по роботі, про погодні умови, українські видання тощо.

На базі комунікативного спілкування виникає й метакомунікативна функція мовлення, яка забезпечує ситуативно детерміноване й результативне спілкування щодо здійснення комунікативних намірів носія мови, а також реалізує психологічно комфортний плин комунікативного акту на його етапах. Ситуативна детермінованість залежить від природи лінгвістичної практики, коли комуніканти (адресант і адресат) ретельно добирають неперевершені метакомунікативні одиниці для здійснення взаємного порозуміння. Наскільки адресат схильно сприйме повідомлення, правильно його витлумачить, залежить успіх ініціатора (адресанта) мовленнєвого спілкування. Скажімо, метакомунікативна функція розкриває антитетичні погляди на делікатну справу спілкування комунікантів. Контакти не налагодились в листуванні Ю. Стефаніка з О. Смотричем через добір слів, мовний бар'єр. Ініціатором спілкування виступив Ю. Стефанік, домагаючись зустрічі з письменником. Слав листи, настійно телефонував. Така настирливість насторожила адресата, на дзвінки і листи не відповідав. Ю. Стефанік не стримався і надіслав 21 жовтня 1979 р. рекомендований лист-ультиматум: «Ви, очевидно, ігноруете свій телефон і тих, хто бажали б почути Ваш голос. Тим часом я одержав листа від Івана Дмитровича Боднарчука, в якому він повідомив, що щасливо добрався до Вас по телефоні і що Ви, мовляв, нагнівані на «Слово», бо ми не надрукували ваших поезій, які Ви послали мені... Я буду в Торонто від 4 до 10 травня, дуже вдячний був би Вам, якщо б Ви написали, як можна Вас побачити. Ви ж бо майже

недоступні! П. С. Цей лист посилаю рекомендованою поштою, бо він з «ультиматумом» [4, с.76–77]. Така вимога-домагання адресанта ще більше розширила дистанцію між комунікантами. Ситуативна детермінованість епістоли хибує підбором неефективними метакомунікативними одиницями. Тон листа, очевидно, на психологічному рівні адресат не сприйняв, проігнорував кореспонденцію Ю. Стефаніка остаточно: на свою адресу від нього О. Смотрич листів більше не отримував.

На думку науковців, лист «є естетичною місією, документом епохи, благодатним ґрунтом оприявлення національної культури, свідченням світоглядно-естетичних пошуків літераторів, діячів науки» [4, с.62]. Наприклад, усі листи Ю. Шевельова, адресовані О. Смотричеві, мають філологічний характер. В них літературознавець оцінює естетичну вартість художнього твору адресата, дає слушні поради щодо використання мовних конструкцій, зображально-виражальних засобів: «Отже, оповідання рівні, випадає тільки «Вечір». Це оповідання мені не подобається. Сама тема – смерть через дитину – здається мені затасканою, а потім, це єдине, де ще є від того андреевського «лякання» читача, яке я вже колись ляяв у Вас. В самій техніці «діалогу» вечора я вбачаю багато зайвого тупцяння. Пара зауваг до мови. У автора деякі зайві русизми: це ж уже не «Сволочовка», тут мова має бути нейтральна. Бережіться нового виду манерности: повторювання тих самих реплік, напр., на стор. 25, чисто літературних конструкцій (Ще мить і...)» [4, с.70]. Тут автор також припустився настирливості, але прохання пом'якшено часткою б, умовністю: «Мені хотілося б почути Вашу думку про всі ці зауваження» [4, с.64].

Шевельовська епістола в задекларованому монологічному мовленні увиразнює одночасно дві функції: впливову й дидактичну(повчальну). Впливова справляє враження на письменника, його переконання, його стиль письма, спонукає до сприйняття зауважень адресанта чи їх відхилення. А дидактична функція монологічного мовлення виражена у повчальному тоні динамічними дієсловами, словосполученнями, як от: бережіться, уникайте, зрозумійте мене правильно, не давайте елементів іншого стилю, подивіться, як Ви вживаєте цього знака, стилістично хотів би Вас застерегти від надмірного вживання речень без підмета (пройшли... впала... залишилася... чула... не прислухалася... і т.д.) [4, с.64] тощо. У такий спосіб Ю. Шевельов в монологічному мовленні спонукає адресата до конкретної дії, творчого зростання, до осмислення Я-єго справедливості чи несправедливості поглядів, думок, дій, переконань Іншого. Отримавши кореспонденцію з інформаційною насиченістю, адресат свій лист зможе сформулювати

більш конструктивно, побудувати текст, який матиме «структурно-сміслову цілісність та завершеність, зв'язність, логічну послідовність викладу» [2, с.23], тобто висловлювання у листі-відповіді буде більш ґрунтовнішим, об'єктивнішим, доказовішим й логічнішим.

Ю. Шевельов кілька разів звертає увагу адресата на стилістичні особливості будови речень у художньому стилі. Одначе, вважаємо, таке зауваження є контрверсійним, бо, скажімо, використання складних синтаксичних конструкцій значною мірою залежить від індивідуального стилю письменника. В епічному творі можуть переважати розгалуження багатоступінчастих речень, без яких важко авторові передати-переповісти світ складних думок, філософських розмислів, оцінок, почуттів і переживань. Із погляду М. Кожиної, кожен функціональний стиль – це система, що виявляє прагнення до замкнутості й характеризується певним набором постійних ознак, але замкнутість є відносною [3, с.16].

Висновки та перспективи подальших досліджень... Отже, проаналізувавши функції монологічної мови в епістолярному жанрі приходимо до висновків, що позначаємо кількома пунктами:

1. Монологічне мовлення вимагає від комуніканта зосередженості на головному, адже лист адресований одній людині і від того, чим чіткіше, логічніше буде викладена думка (повнота, чіткість, взаємозв'язок окремих частин оповіді), тим надійнішим буде продовжено контакт між комунікантами.

2. У монологічному мовленні автор епістоли очікує реакції адресата на той чи інший лист, прагне дізнатися про подальші наміри, перспективи щодо порушених проблем чи побажань рекомендаційного характеру, позаяк епістолярний стиль має одну форму вираження – писемну.

3. Проаналізовані тексти листів П. Богацького, Ю. Шевельова розкривають функції монологічного мовлення, серед яких переважають інформативна, ритуально-культова, експресивна (емоційно-виразна), метакомунікативна, впливова і дидактична (повчальна) функції.

4. На психологічному рівні монологічне мовлення спирається на мислення, логічно послідовний виклад думки з усвідомленням писемної мовленнєвої дії, який спрямований на результат. Автор при написанні може переживати, хвилюватися, перечитувати лист кілька разів перед тим, як відправити адресатові. Текст письменницької епістоли містить естетичні ідеї й, образно кажучи, «зодягнений в шати» виражально-зображальними засобами.

Усвідомлюємо, що в рамках однієї статті годі розкрити повноту проблеми, винесеної у заголовок. Сподіваємось, що наша публікація

стане поштовхом для дослідників, які працюють як в літературознавчій, так і в мовознавчій наукових сферах, і вони продовжать працю над студіюванням функцій монологічного мовлення у прозі nonfiction.

Список використаних джерел і літератури:

1. Богацький П. Архіви / збір. Левко Богацький. Sydney: б.в., 2003. 432 с.
2. Волкотруб Г. Стилїстика ділової мови: навч. посіб. Київ: МАУП, 2002. 208 с.
3. Кожина М. О некоторых вопросах диахронической стилистики. *Лингвостилистические исследования научной речи* / отв. ред. М. Я. Цвиллинг. Москва: Наука, 1979. С.12–36.
4. Листи до Олександра Смотрича / вступ. стаття, підгот. текстів листів та коментарі Віталія Мацька, Інни Нікітової. *Слово і час*. 2017. № 12. С. 61–77.
5. Мазоха Г. Публіцистика і мемуаристика українських письменників : навч. посіб.-хрестоматія. Київ: Міленіум, 2016. 416 с.
6. Мацько Л., Сидоренко О., Мацько О. Стилїстика української мови: підруч. Київ: Вища школа, 2003. 462 с.
7. Пантелеймон Куліш. URL: <http://dovidka.biz.ua/panteleymon-kulish-biografiya-korotko/> (дата звернення: 27.01.2018).
8. Malinowski Bronislaw. The Problem of Meaning in Primitive Language. *C.K. Ogden, J.A. Richards. The Meaning of Meaning: 9th ed.* New York; London, 1953. P. 296–336.

References:

1. Bohatskyi P. Arkhivy / zibr. Levko Bohatskyi. Sydney: b.v., 2003. 432 s.
2. Volkotrub H. Stylistyka dilovoi movy: navch. posib. Kyiv: MAUP, 2002. 208 s.
3. Kozhina M. O nekotoryx voprosax diaxronicheskoy stilistiki. *Lingvostilisticheskie issledovaniya nauchnoj rechi* / отв. red. M. Ya. Cvilling. Moskva: Nauka, 1979. S.12–36.
4. Lysty do Oleksandra Smotrycha / vstup. stattia, pidhot. tekstiv lystiv ta komentari Vitaliia Matska, Inny Nikitovoi. *Slovo i chas*. 2017. № 12. S. 61–77.
5. Mazokha H. Publitsystyka i memuarystyka ukrainskykh pysmennykiv : navch. posib.-khrestomatiia. Kyiv: Milenium, 2016. 416 s.
6. Matsko L., Sydorenko O., Matsko O. Stylistyka ukrainskoi movy: pidruch. Kyiv: Vyshcha shkola, 2003. 462 s.
7. Panteleimon Kulish. URL: <http://dovidka.biz.ua/panteleymon-kulish-biografiya-korotko/> (data zvernennia: 27.01.2018).
8. Malinowski Bronislaw. The Problem of Meaning in Primitive Language. *C.K. Ogden, J.A. Richards. The Meaning of Meaning: 9th ed.* New York; London, 1953. P. 296–336.

Summary

Valentyna Kryshchuk

Functions of Monological Speech in Epistolary Genre

It is proved in the article that the epistolary style of the language, the scope of its use is unlimited – the letter can be about creative plans, mode of life, intimate life, politics, religion, science, education or production. The main purpose of the language is the absentee communication in the monologue format, the matrix, designed in the written form; and the subject matter depends on the sphere of their influence, the interest of both parties (the addresser and the addressee), the formed world outlook, the linguistic culture. The epistolary doesn't only have private character, but also it has historical, socio-cultural interest, that is proved during the analysis of the letters of Ukrainian emigration writers Pavlo Bohatskyi and Yurii Sheveliov. The functions of monological speech in the epistolary genre in various-vector aspects of their use have been studied.

It is cleared out that the central purpose of the epistolary style is to serve correspondence, in the form of letters, communication of people in all spheres of their life. The letters can vary by the subjects and the content, depending on the scope of their application and the interests of communicants. It is known that correspondence is divided into two types: official (service) and informal (private). However, in addition to letters to the epistolary style, they include diaries, memoirs, reports, notes, calendars. In the article, we have analyzed the letters in which the functions of the monological speech are revealed – informative, ritual-religious, expressive (emotional-significant), meta-communicative, influential and didactic (instructive) functions. At the psychological level, the monological speech relies on thinking, logically consecutive presentation of thought with the awareness of the written speech action, which is aimed at the result. The author, when writing, can experience, worry, re-read the letter several times before sending to the addressee. The text of the writer's epistle contains aesthetic ideas and, figuratively speaking, «wears rich clothes» by expressive-figurative means. The article comprehensively reveals the peculiarities of the epistolary genre in the aspect of the functional segment of monological speech.

Key words: *epistolary, style, monological speech, addresser, addressee, situational determinism, functions.*

Дата надходження статті: «05» лютого 2018 р.

Дата прийняття до друку: «26» лютого 2018 р.

УДК 821.161.2 – 3.09

ВІТАЛІЙ МАЦЬКО,

доктор філологічних наук, професор

(м. Хмельницький)

**Синтез белетристичного й документального модусів як
особливість художньої практики Віри Вовк**

У статті досліджуються особливості художньої манери сучасної письменниці Віри Вовк: поєднання в її творчості елементів